

910 b
bikla

12

Siitä

Sirmuisesta ja Surkiasta Maanjärityksestä, Lisabonin

Suuresa Pääkaupungisa Portugalin Waldakunnasa.

Josa

Maanjärityksen, wakkian ja weden
kauutta, niin äkistä Kaupungi hukkuis, että
kuudennes osa hekke, muurit ja tornit maa-
han langesit, ja wiisikymmeniä Tuhatta
Ihmistä, sängen surkiasti kuoletettin 2c.

Wiimeis Pyhäin miesten päiwänä eli
1 p. Marras kuusa 1755.

Ynnä muitten

Njan merkkein kansa,
Kuin samoina aikoina tapahtuit mones Waldakunnasa 2c.

Sen syndisen mailman waroituxeri
ja herätuxen ylöskohituxeri kokonpandu, ja kewällä
kahdesa wirressä-präntin annettu,

Wuonna 1756.

Psalm. 46: v. 9.

Tulkat ja kagokat Herran tekoja, jora
maan päällä sentaldaiset häwityxet teke.

ABRAHAM ACHRENIUS.

Turusa wastandesta Prändätty Frenekellin Kirjan
Prändisä Wuonna 1802.

Ensimmäinen Wirsi.

Lisabonin hävityksestä ja muista ajan merkeistä.

W. P. Ah surutoin, Koskas synnistä re.

v. 1.

Ah Suomen maa, ja koko Suomen
Saari, Nyt ota armon ajast wisu
waari: Sill sästet ollet Duomlost hirmuigest:
Kuin Lisabonis nähtin maan powest.

2. Maan järistyessä, kuin siel oli allan
niin waineminen löysi kowan palkan; Sill
saman päivän, kuin ne duomitan, Jotk uskon
tähden siel ain wainotan;

3. Niin heräis Herrä Duomiotten tuskall,
Maa järis, wapis, ettei wartiat uskall Niit
usken fangei enä pidättä, Waan pakene, kost
pelwon idättä.

4. Siell muurit kaatu, tornit alas lange:
Ei wihan myrsky, surkeus suur sangen,
Wiiskymmend tuhat ihmist hukutta, Ja ter
wen kiiwimmon nukutta.

5. Ah surkia meno! sill se myds wiel kaa
tu, kuin pakene, ja aiwan pian maatu;
Kuin muurit päälle lange paetes, Kuolemans
wastan rieidä kuljetes.

6. Ei vihäisi ei alhoisi täällä sästet, Ei
toisest waldakunnast huowi päästet; Sill
Spaniast

Spanias on suuri valdemies, Täs hukku
kans ja waiwu samas myös.

7. Waike' pakene, niin lohko muurist kaa-
tu. Ennen kuin ulos pääsi: vielä maatu
Yhderän henge hänen huonestans, Niinoa poi-
ka pääsi lohdastans.

8. Nyt Spanial myös näky kowast kähnen;
Sill he myös wainomisist owat tähnen; Ja
Paawin uskon pääl niin seisowat, Eit mon-
da onnettomay saattawat.

9. Waan Lisabonis, josta puhe läri, Maa,
tuli, west, onnettomat kähri: Mailma mafa
suruttomudes, Waike' Herran woima pauba
maan powes.

10. Jong maa wiel säästä, niin sen tuli
poltta: Jong tuli jättä, löytän aldoin al-
da: Niin kaikki luodut täsä tekewät, Juur
Herran tahdon, kostos wäkewät.

11. Kuningas suur, paetes kuiteng' pääsi
Waike' linna järäs: sill täs Herran sääsi,
Mutamil paon hengen waarasta, Jolk monis
puutteis kuiteng sairasta.

12. Nel' kolmattkymmend' hetke ruat ollan,
Siell fättin lakeudess; mual kuelan. Waan
täsä paos vielä säästetän, Ne kuin nyt hen-
gis ulos päästetän.

13. Kuningas tosin oli toises Vinnas Ei
Lisabonis, ehdistuyen rinnas. Mutt järästös
myös siellä käsitti, Ja pakenevan pelwost
häkitti.

14. Täs Lisabonis hukku isät, äitit, Mies-
het ja waimot, nuoret pojat, neitet, Ja
wähät

wähät lapsel wielä juoyusans, Ynn' inewäi-
sten pienden lasten kans.

15. Kuin arwat laitaa, kukanitten kessell,
Kuolema joutu myöskin monell leffel, inewäi-
wäisill, raskaill waimoill kans, Nyt yhdes
waaras heidän ollesans.

16. Ei isä, äiti taida lastans autta, Waan
elämänsä menit yhteen hautaan; Sill aiwan
älkist kaupung kulkistui, Kaitt wahwat muu-
rit murstak murendui.

17. Täs hukku kullat, hopiat, pärlyt kallit,
Ja hengen elo: Sill ei tätä sallit, Ditamaan
enä mitän huonistans, Waan pakoon mennyt
Juooston kohdastans.

18. Jos niin kuin alast, eli alamaises Eli
myös waattes ynnä ysimmäises, Kuin järvi-
sitys täs kungin kosta waan, Siin täyty vien-
dä jongun turwan taan.

19. Ei hengen elo muistat, ei myös muu-
ta, Sill järvisitys täs pakenemaan huuta; Ja
pallon hengen luke salihy, Kuin ennen luul-
tin aiwan rikkahy.

20. Niin Jerusalem muinen häwitettiin,
Kost HERran armo kauman heit on egin:
Niin Duemio tule viimein hirmuisest, Kuin
syndi kaska kauman ilkiäst.

21. Täs tunnustawat: että sitä ajast,
Kuin Jerusalem häwitettiin majast Kaitt
ihmiset ei suuremb' surkutt, Ol nähty
wiel: o koston angarut.

22. Kuoleman hetti näky kaikil edes, Wiis-
meinen wara, Sielul ruumil kädessä: He sa-
newat: o armahd Jumala nyt Sieluan:
niin Duemio hirmutta.

23. Nimitäin, ne kuin paos jälkeen jää-
vät Ja vielä hengens saalihie wiewät; Sill
kuollon pelko wiel on edesä, Ja aiwan suur
hämähästös kädessä.

24. Niin jälkeen jäänet tämän ylös otta,
Sen kaikkiwaldian kädessä: saano totta; Sill
hänen Duomions näisä näytetään, ja muille
esimer^{ty} näytetään.

25. Englandin aluxet kuin olit siellä, Ja
omat myös, ajettiin juur maan päälle, Niin
meren aallot tässä pauhawat, Ja monda ra-
kenust kufistawat.

26. Niin meri kuohut ylös sywydestäns, Et
maalle syöre aldois ytimestäns, Ja kauppa-
miesten kalut hukutti, Ja Magazinie kaikki
upotti.

27. Ne kuin sitt palais paost, tänne tulit
Kaupungin ruonioid: surkijan äänen kuulit,
Kuin muurein all puol kuollet walitit; Ei aut-
ta taitan, ne kuin kuuldelit.

28. Voi ihmisi kuin HErran Duomioon
lange! Se kosto on sitt hirmuuttawa sangen:
Jott HErran woima maahan tasoitta, Ku-
ka sen taita enä korjata?

29. Täs esimerkki koko Chrissikunnall On
sillen näytet monelle maakunnall, Sit enäm-
min kuin sama järistsys, Tai montis paikois
tundui wäristys.

30. Enst Portugalin koko waldakunnas;
Sanct Xbes tässä huktui myös maakunnas,
Jong meren wesi ynnä upotti, Koff järistsy-
s aallot kuohutti.

31. Coimbra suur myös kaupung Portu-
gali

gallis, On liiki riinkuin Lisabon ny saalis
Maan järityrel: Braga wielä silt, On sa-
mast waiwast paljon kärsinyt.

32. Jo, jo nyt kuullan, niist kuin merit
tähteill Viel Lisabonin niinkuin omill läh-
teill Jää asumaan, ne ovat hukkuneet Kau-
pungin tähtet myöskin kufistet.

33. Ah surkeut! ne jäänet wakkian waa-
ras Myös ovat kyläs, kosto mones haaras,
Eäs igens sängen surkiast lewittä, Ja taloi
tältit, kopot häwittä.

34. Eäs uusi Herra Spaniast jää mistä,
Siell kusa lautahuoneis pitä wisti, kaitt liiki
kolun; kessa waldamies Siell järitysten on
nyt ytimes

35. Algarbias wshäises myös maakunnas
Wiel Portugalin emäs waldakunnas, On
järityks monda tuhalla Ihmist hukkun:
kuollo surkia!

36. Englandin alus kuin wie etäusta Nyt
Lisabonin, merel wawistusta Myös joutu tiel
niin wawwast tundemaan, Ettei Komp. si
auta liikkumaan.

37. Silt Spanias on kowat järityset,
Pääkaupungis ja muat wärityset: Sen Ku-
ningas myös pelwost pakene, Ja nyt Pää-
kaupungihin turwanne.

38. Escorialist Madritihin riendä, Ja
mäki kylläst egi lakia niendä; Waan howin
hämmitystyest kauhiast, Seisahda teldoin, toi-
seen aamuun ast.

39. Madritis Papi altarilda juore, Kost-
Kirko täris, halke, mahan syöpe, Nyt
livi

Piiviristin ylhäis pudotta, Ja kivi lasta mur-
ski y muranda.

40. Kaitt pakenerwat, sillä huonet häälly
Nääkaupungis, waikk wäli wieldä säälly: Jos
lasten pääl idä Duomio aljetan, Niin uhka-
uyel muut pelastetan.

41. Ah mikä juoru, pako, näiskä kuullan,
Kuing' saures hämmästykses yhteen tullan! O
Herran weima kuin näin peljättä, Waikk'
suurijt waatoist usiat selittä.

42. Säästetyt täs nyt jo myös kunnian an-
da Jumalat, toisel aamul: uhri kandi Kii-
tyks, weisain kirkos wiesi se, O Jumal si-
nua me kiitämme;

43. Ett säästelyt wiel tulit kowist waiwoist,
Maan järistyksen hirmuisemmist aiwoist, Ku-
ningaan Keskylt tämä tapahdui, Niin Her-
ran pelko täsä mielihyi.

44. Wiel samas walda-kunnas, järistykses
Sewillän kaupung liikui wäriytykses, Ja laik-
kein tallin Duomio Kirkko wiel, Kuin par-
hap löytin, myöskin taris siel;

45. Niin liikutettiin tuimil padistupill, Ett
torni repeis auki halkemuyill, Ja kirkon kää-
minen siin lyhettin, Yr toinen kirkko myös
siel suljettin.

46. Huoneita kaatuis, Kahdewan myös
henge, Täs ynnä hukkuis muutamihin yn-
get Rauwennein huonein alla kannettin, Ja
usiat kadut kiini suljettin.

47. Yr kaupung Cadix tunde järistyksen.
Ja huonein woimallisen liikutuksen, Kaitt'

seivät wapisewat nurkinens, Ihmiset kasele-
wat etehens.

48. Et tiedä, luule pyhryttämän päättä,
Ny toisen päälle kasele: eik tiedä, Ett iso
waara edes seisso siin, Sentähden huoneit lii-
kuttapi niin.

49. Sitt meri paisui aivan yldä kyllä,
Kaupungin muurist mursi sata slydä; Kartoi-
stakymmend henge uppoi siel, Ja Kirkot a-
suttomix halke wiel.

50. Ja suuremb' wara nähtiin muusa pai-
kas, Kuin penikulman toen meri aukais, Ja
kaiikki huonet poses wirta wei, Siin sata
henge meren aldoin jäi.

51. Täs seisahd' nyt ja kagel, Kuinga suo-
stu Täs tuli, maa ja wesi, Koska ruostu Mail-
mä sunnis, Kostor hirmuisex; Ja Duomion
merkkei muista viimeisex.

52. Maan järistys on ihe Duomion merk-
ki (*) Muut siinä wiel on aika enämb tärkei;
Eit meren aallot pauha tuuleta, Kuka sill
muudoll usko pauhtna.

53. Jong Wapahtaja JEsus ilmoittavi,
Köst Duomion merkkei mones selittäpi: Me-
ri ja allot pitä pauhamaan Ja taiwan woi-
mat liikutettaman. (**)

54. Josk ei nyt usko koska näitä kuulu;
Se seura oman lihans turha luuloo: O JE-
su anna merkkei tunnosa, Ett sinun kansas
ihens walmista.

55. Jos ajan merkkeist tahdot otta waa-
ri Jumalan Sanas: H Eran armon kaari
Sull

(*) Matth. 24: 7. (**) Luc. 21: 25, 26.

Sull kotta, silloin usko kirusta, Ette voisit
wainois Sielus pelasta.

56. Sill kansan ahdistus kans wialä vien-
dä Kuin HERa mustay auringon myös
käändä: Ette päiwää tied: tänäpän walmis-
sta, Suominen päiwä rohti kaubista.

57. Sill sentän on Christikund liikutettu,
Niin mones paikas ynnä järistetto: Eet ku-
tin mahdais merkit hawaita Ja paran-
nuxen tiätäns ojenda.

58. Tai järistys Lybekis ja Ditmarsis Ja
muissa paikois, meren, wirtan warsis,
Zollsteinis ja Templinis ynnä kans, On
nähty wesi heidän tuohuians.

59. Niinkuin se merkki oli wial Mailandis
Musten waaray merel myös Zollandis. Me-
rel ja maal tai werkki hirmuitta, Sill meri
pauha ilman tuleta.

60. Gayan maan wirrois liikku wesi kasti,
Weseris, Elbes erinomaisesti Englandin
haminoisa liikui myös, Portsmutis ombi
wesi samas tyds.

61. Sardinias wial saman päiwän luodois
Ja Corsicas on meri oudos muodos myös
tuohunut, ja wirrat paisunet; Kuing mones
maas on wesi liikunet.

62. Yhdepän päiwää jälkeh Pyhä miesten,
Wiel monet paikat ulkomaalla piestän, Maant
järistyyrel: en woi nimittä Niin usioi paiko,
Kuin siel järise.

63. Schaffhausen, Bern ja Basel tä-
män tunde, Mond muutta paikka; älä siin
niin

nin undun Oll syndinen, kuin näitä tapah-
tu: Käs' Herran käsi kaikkiin ulottu.

64. Näis huonet muutamat on turmeldunet;
Ja muutamat myös wedet liestunet, Ja
monda kylää, on vielä weden all, Po wir-
van luon. kuin nosn' on korkial.

65. Siel ainoastans yhdes huones hukku
Nel toistakymmend henge weteen nukku: Etks
syndinen näe aivoi hirmuiss, Endisten syn-
dein tähden kestawi?

66. Viel Kuomin kaupung, kusa Pawi
istu, On merkit' myös nyt Herran tulen li-
ston Samasa kuusa: wakkia maahan lps Tai-
wast ja pol a, waikk on pimä yd.

67. Ukkoisen tuli tämän tästä teke: Niin
hiljain syryl, waikk ei hukut wäke: O korsi-
wäinen suuri Jumala, kuin Porion äitiä
ensist weroitta. (*)

68. Eill waikka kahdes paiklas tuli syty,
Yr kloster kuiteng wahingohon tyty. Y: toi-
nen hovi vielä säästetän, Ja wähl wahin-
gella päästetän.

69. Islandis on myös maalla taloi huk-
kun, Jo syryl ennen waikk ei ihmist nuk-
kun: Niin Christikund on jo liikuet, Ja
Herran uhkayel hirmuitet.

70. Viel viimein edesmenes Sammiluu-
sa. Ferraras ja Italiaisten maasa, Maanjä-
ristys niin wahwast pudisti, Ett kellot kläp-
pämähän liikutti.

71. Se yöllä tapaht, wäki hämmästyy,
Ja ulos kaupungista riendänepi. Frankri-
tis

Es on myös vuoret kufisteld', Waipunet a-
las niinkuin maan tasall.

72. Koff' Holandis on paasto päivi pi-
det, Maan jär'stopist jong täs pelko edätt;
Niin saman aamun jär'stystistä, Mond' paik-
ka liikui wäristyrestä.

73. Ja yhdes paikas niin ett wäki riensi,
Ja huoneist ulos, muutamat myös hiensti,
Ett ei se sillein ralion tuadunut, Kuitengin
monis paikois liikkunut.

74. Täs Spanian myös H'erra jäll Hol-
landis, Sen wäkewämmän jär'styren wandas
On ajumas, ja paet täyty niin, Ett kuki-
suwan pelkäis huonet siin.

* * * * *

75. Jo ulkon Christikunnast myös on kuul-
tu: Algierin kaupung, kuin on wahway luul-
tu, Niin saman päwän on myös jär'stet,
Suur osa hukkun kosto julistet.

76. Ett ryöwömistest elatusta laina Ja
Christin sangit or'or alaspaina; Niin salwa
H'erran räuta-niska myös, Kus' pakanat
on pimeyden työs.

77. Pakainain Kouvungit täs surfiast lan-
ge (*) Setz ja Marocco, Tetuan ja Tanger,
Salee, Niqvenez: Maa myös autem Ja
monda tuhat nesi ihmisi.

78. Ei kuiteng kaikki yhtälläisest kaatun,
Eill eritäsän sanomat on saatun: Setz enim
osa hukkui, musersi, Kolm' tuhat ihmist ruo-
nnois lhyttäwi.

79. Marocco myös suremman osan mi-
stais, Waan tapetuist ei ol' wist lista:

(*) Ilmest. Kirj. 16: 19.

Kah

Kahdewan penikulm' kield Arabit, Maan au-
temist hukuit vielä siie.

80. Yr fästaingi myds katois, josa eli
Wiis tuhat sotamiest kuin siellä kuoli Ruus
tuhat ryttäri myds ymbärins, Jott siinä ollt
lyönet leirihins.

81. Se suur Miqvenetz erittäisin aiwan
On kaikki hukkun, järistyyri waiwan Neli
tuhat hukkui Morjanilaist, Kahdewan tu-
hat ynnä Judalaist.

82. Wiistoistakymmen sataa sota wäkee
Myds yhdes aukemises kuollons näke. Kay
wuorta myds on kesseld haljennut, Ja paljon
wettä siitä kuohunut.

83. Näis paikkakunnis järistyyri kuullan,
Ja maan alaiset jyrinä, joist tullan Wiel
aina hämmästyri, asujat Es pelwos elä il-
man lakamat.

84. Wiel luotoi on kuin ei nyt enä löyttö:
(*) hukuit jo, niin se kaikki kyllä näyttä, Et
nämät merkit loppun ilmoitta, Kuin hukkumi-
ses kohta mailmaa.

* * * * *

85. Mut aiwan kauwas minä olen sullen,
Ja liki-merkit vielä ulos sullen: Ei ole
Ruohin maa myds merkittä, Et Herca päi-
wäns ei nyt wiimytä.

86. Sill Ruohin maas jo wedet saman päi-
wän Uin mones paikas nähtin ylds käywan:
Solunin tykö Wenersborisa ja Uingsosin
tykön woimasa.

87. Wiel Turun joes tunnustäht' on
nähty; Waikk Herca sädstän on wiel tänä
(*) Ilmest Kirj. 16: 20. ehton:

Ukon: Ah Sielu, Sielu kuiteng tarwahda
ja sano myds: O Jumal armahda!

88. Tee parannus, Jesusen tygö riennä,
Eul oikial tiel, kuin aututehen wiene; Ä'
wiinwyttel; sill loppu lähene, Maan järjestyksen
merkit enäne.

89. Jes Jumala on sinun wielä säästän
Ja ulkomaal myds asuwiitas päästän, Ettei
siel yhtän heistä hukunet, Kuin Kuosin
maast sinn olit joutunet.

90. Niin ajateel: ei tämä ilman sytä Ol'
tapahdun; sill Herra ensin pyytä Niit kosta
kuin on Worttois hothonet, Ja uskon tähden
monda poltanet.

91. Sentähden Herra wiel nyt muita
jättä: Kuin ei niin kauwas ojerdanet kättä
Mut kosta wuoro käändy niitten pääl, Kuin
oikian uskon turmelewat tääl;

92. Niin tohti Herran kosto tulla suurex;
Sill kaites maas on tullut pahax juoney Dr
uskotoin, Ja suur suruttomus, Ja synnin wal-
da, mones paatumus.

93. Ann järjestyksen tunnosas siis akka, Ett's
wäldäisit täs synnin kowan palkan: Ä' ajat-
tel meil' selwä oppi on, Ei ole rangaistariin
ansioin.

94. Sill koss' on oppi selwä, mahdat kan-
da, Kaykertäisesti hedelmitä anda, Sun lei-
wiskästäs edes uskosa; Ja tehdä sanan, kuin
suo Jumala.

95. Ja käännny paastol, itkul murhel suu-
rel, Armon istuimen, uskol, lange juureh:
Käy

Käy ulos leirist hänen tyköns nyt; Kuin
kuoleman on kovan kärsinyt.

96 Eht ulos leirist händä seuramahan,
koll synnin orjan olet kauran laahan: hän
armahtra, ja anda armon sull, Kost' oikiaan
parannurein olet tull.

97. Mut kuin täs synnit wallikewat aina,
Miin siun tietos kostor enä paina; Kuin
niitten, jott' ei ole tietänet, Waan kuiteng'
pahoin izens käytänet.

98. Te parannus ja älä seura niitä, Kuin
suruttomast aina el pyytä, Ah riennä, rien-
nä, Herran pelwosa, Kuin Duomiole ombi
tulewa.

Esai. 13: 6, 7, 8, 9.

Walittakat että Herran päivä on juuri läsnä,
hän tule niinkuin häwitys kaikki waldialda. Sen
tähden pitä kaikki lädet langeman maahan, ja kaik
ei ihmisten sydämet walpuman. Sämässäys, tu
ssa ja lipu pitä tuleman heidän päällens: heillä
pitä oleman tustan, niinkuin lapsen synnyttäväis
sellä, yhden pitä toista kaubistuman, heidän ka
swons pitä oleman punaisen niinkuin tulen. Sil
lä katso, Herran päivä tule kaubiasti wihaisna,
julmana, häwittämään maata, ja siitä
telottamaan Syndistä.

Toinen Wirsi.

HERAN Duomiosta.

W. E. Ab Duomiot! jos täys 2c.

v. 1.

Woi maailma woi! Tai ääni jong En-
geli ny edestoi: Woi, woi, woi
man asuwii! (*) huutapi näin,
Se näky Europas nyt käywdn juur päin,
Kuin maan järistyses on tuhansin ain, Tääl
hukka tainn'.

2. Suur järistys on, Viel suurem' kuin
seisemän tuhanen luon; Jost ilanestus Kir-
jasa wainitan kans; Eit maan järistyses jai
niin lohdaftans, kuin seisemän tuhatta nime
ja sin Se lukit on kiin.

3. Wute täski oll suur Maanikiristos, tu-
hansin katapi juur: Ja seisemän kertakin
seisemän tääl Jo tuhansin kaatu; ja tuhan-
nen pääl: Woi woi sitä hetke, kuin keropi
näin, Min tuhansin päin!

4. M ajattel siis, Ettei tämä Jumalan
kosto oll niis: Jos et sinä arwa mit' woi se
on oll, Niin on se ny kuiteng; jos kymmenen
tuol (**) Pääkaupungi liene, niin kymmenes
jää, Sen järistys woi.

5. O järistys suur! kuin seisemän kertai-
sest kostapi juur: kuin likutta paikat aia um-
bärins myds, Kuin älistä kufista, tariska trös:
Jong teke kaikkiwaldias HERA kuin woi,
Hän paikat myds loi. (***)

6. O

(*) Ilmest. Kirj. 8: 13. (**) Ilmest. Kirj. 17:

14. (***) Ilmest. Kirj. 14: 7.

6. O järitys suur! Kuin yhtenä päivänä
tapattu juur, Ja samana päivänä ympärins
käy, Niin monet maan paikat: eik' ihme täs
näy? Ett nyt verton uskoisist hukkuvat, waan
Muut pelastetan.

7. Sill' uhkaus käy Viel edellä muille,
ja jos ei sitti' näy, Juur totista parannust ei
Herra säät Sitt' omakan huonet: Europan
nyt pääst On kosto kyll alkan: muil waroitus
siin, On tapattu niin.

8. Siis käännny myös pois, Sä suruinen
Suomenmaa: ei Jumala sois Sull niin ko-
wa rangaistust, älä sit luul! Jos siinä nyt
käännyt juur sydämmel suull, Sek' itkul et
huudol: Niin armahda wiel Ja Jumala pääst.

9 Jos hyljät nyt pois Sun endiset syndis
ja ilos, ett vois Sun sydämes murhella a-
jattell' pääl, Mit' ijäinen kosto sit seurapi-
siel; Kost ajainen rangaistus niin aiwan
suur, Täs rundele juur.

10. Jos halulla niin, Täs Jumalan Sa-
nasa riput juur kiin, Sen totuuden kuulet ja
rakastat ain, Ja ei pallaitt uskoisil koevilla
wain, Sen totuutta seura, ja tutkit, ja siin
Min rippuisit kiin.

11. Niin Herra sun myös Min autta ja
pelasta syngiäs yös, Niin waiwoist kuin mail-
man lopulla käy, Kost ei epäuskoisil parans-
müst näy; Ah tule siis uskoon, ja rukouile,
niin Sun armo saa kiin.